

- «*Καλά! Βρήκε εποχή; στο Πασχαλάκι το Ελληνικό να φύγει έξω; Τι άνθρωπος είναι;*» σχολίασε ο βενιαμίν με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του. Τούτο το σχόλιο αρκούσε ως αφορμή για τις επόμενες λίγες λέξεις.

Το θέμα δεν είναι αμιγώς θρησκευτικό. Εννοώ, ότι ακόμα και καθαροί, ισόρροποι αντικληρικαλιστές νιώθουν μια γλύκα για τούτες τις ημέρες. Που δεν έχει να κάνει με το θείο δράμα ή τη θρησκευτική υπόσταση, αλλά με μια συγχορδία όπου εμπλέκονται η άνοιξη, κάποιες ήσυχες συλλαβές σε εκκλησιάκι χωριού, ειλικρινή βλέμματα από πονεμένους ή αδικαιώτους ανθρώπους και κάποιος ψίθυρος πηγαίας ταπεινότητας.

Κάποιοι θα πουν ότι όλα αυτά, ήδη συγκροτούν ένα είδος πίστης. Μπορεί. Πλην όμως, άλλο η πίστη κι άλλο η θρησκευτικότητα. Το πρόβλημα αρχίζει να υπάρχει, όταν αυτά τα δύο αναμειγνύονται μαζί με προστιθέμενες δόσεις φανατισμού.

Τέλος πάντων, στο αν θα είναι ο Χριστιανισμός, κάποια άλλη μονοθεϊστική θρησκεία ή οποιαδήποτε άλλη θρησκευτική θεωρία, που θα καλύψει ανασφάλειες, οράματα ή επιθυμίες, ο καθένας ας δώσει την απάντησή του.

Αλλά σε τούτο μέρος της γης, στα τελευταία 200 σχεδόν χρόνια που υπάρχει όπως υπάρχει, το Πάσχα αποτελεί ένα μοναδικό συνδυασμό θρησκευτικής κατάνυξης, ανοιξιάτικης εορτής, λαογραφικής σύναξης και συνάντησης με τη φύση. Χωρίς καμιά διάθεση φιλονικίας και με σεβασμό σε κάθε άποψη, ας μην αποκλείσουμε τούτη την μέρα στο αυστηρό θρησκευτικό της πλαίσιο.

